Ой Меггі дурненька, що ти наробила?
Любила одного, тепер розлюбила.
Багатий, банькатий схотів тебе взяти —
Ти бідному мельнику серце розбила.

Що мельник хороший, ще й гожого стану,
Шляхетний, як лицар, тендітний, як панна,
А ти на поганця, рудого плюгавця
Взяла й проміняла свого милодана.

Давав тобі мельник своє щире серце,
А дука-суперник — із грішми відерце,
Коня вороного, ще й збрую до нього:
Із злота вудильця, із срібла сідельце.

Біда, як людина шаліє з жадоби
І нехтує серце заради худоби;
А хто любить вірно — не дбає про віно,
Щоб тільки дружина була до вподоби.